

εύκολος

εύκολος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. εὐκολος], εύκολος. **1.** που είναι βολικός, καλόβολος, που δεν έχει ιδιοτροπίες, που δε δημιουργεί δυσκολίες: «δεν κουράστηκα να τον πείσω, γιατί ήταν εύκολος άνθρωπος || τον βρήκε εύκολο και τον κάνει ό,τι θέλει || μην κάνεις τίποτα ιδιαίτερο φαγητό, γιατί εγώ είμαι εύκολος και τα τρώω όλα». **2.** το θηλ. ως ουσ. **η εύκολη**, γυναίκα που ενδίδει με ευκολία στις ερωτικές προτάσεις των αντρών: «όποιος έχει καιρό να πάει με γυναίκα, πηγαίνει με την τάδε που είναι εύκολη». Επίρρ. **εύκολα** κ. **ευκόλως**. (Ακολουθούν 17 φρ.)·

- αρπάζει εύκολα φωτιά, βλ. λ. [φωτιά](#)·
- δεν αρπάζει εύκολα φωτιά, βλ. λ. [φωτιά](#)·
- δεν παίρνει εύκολα μπρος, βλ. λ. [μπρος](#)·
- δεν παίρνει εύκολα φωτιά, βλ. λ. [φωτιά](#)·
- δεν του αλλάζεις εύκολα (το) κεφάλι, βλ. λ. [κεφάλι](#)·
- δεν του γυρίζεις εύκολα (το) κεφάλι, βλ. λ. [κεφάλι](#)·
- είχε εύκολη γέννα, βλ. λ. [γέννα](#)·
- εύκολα χρήματα ή εύκολο χρήμα, βλ. λ. [χρήμα](#)·
- εύκολη γυναίκα, βλ. λ. γυναίκα·
- εύκολη δουλειά είναι! βλ. λ. [δουλειά](#)·
- κώλος που έμαθε να κλάνει, εύκολα δεν ξεμαθαίνει, βλ. λ. κώλος·
- παίρνει εύκολα φωτιά, βλ. λ. [φωτιά](#)·
- πέφτει εύκολα, (ιδ. για γυναίκα) ενδίδει με ευκολία στις ερωτικές προτάσεις των αντρών: «όποιος θέλει να εκτονωθεί, τα ρίχνει στην τάδε που πέφτει εύκολα»·
- πάνει εύκολα φωτιά, βλ. λ. [φωτιά](#)·
- τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται, βλ. λ. παραλείπω·
- τα παίρνει εύκολα (ενν. τα γράμματα), βλ. λ. [παίρνω](#)·
- το χρήμα ανοίγει εύκολα τις πόρτες, βλ. λ. [χρήμα](#)·